

7. Izobraževalni spisi

Ustanovitelj Opus Dei –
življenjepis sv. Jožefmarija
Escrivája.

1. Jul. 2018

↗ Nazaj na kazalo

Oče se je zavzeto posvetil izpolnjevanju svoje naloge **učitelja in voditelja svetnikov**. V svojih otrocih – ki jih je bilo takrat slabega pol ducata – je videl k svetosti poklicane duše, surove diamante, ki jih je bilo potrebno izbrusiti, drugega za drugim, da bi dosegli največji

možen sijaj glede na svoje talente in zmožnosti. **Člani**, je ugotavljal v svojih *Zapiskih*, ***ne smejo biti oblikovani serijsko, marveč je brez škode za edinost in disciplino treba zagotoviti, da vsak božji človek razvije svojo osebnost, svoj značaj.***^[1]__

Redno je z vsakim od njih imel zaupen pogovor in jih usmerjal v njihovem notranjem življenju. Pri duhovnem vodenju je oče veliko zahteval, saj je bil prepričan, da je ***skrajno topoglavo, če se voditelj zadovolji s tem, da je doprinos neke duše štiri, medtem ko bi lahko bil dvanajst.***^[2]__ In skladno s sporočilom, ki ga je oznanjal, ni bil zadovoljen z ničimer drugim kot s tem, da iz svojih otrok naredi ***oltarne svetnike***. V te načrte so bile seveda vključene tudi ženske, kot pripoveduje Felisa Alcolea: »Energično nam je pravil: ***Biti morate svetnice, ampak oltarne***

svetnice; jaz se ne bom zadovoljil z ničimer drugim.«^[3]

Spočetka je ustanovitelj, kot smo videli, uporabljal svoje zabeleške in zvezke svojih *Zasebnih zapiskov*, da bi drugim predstavil Delo in njegovega duha. Vendar pa je neodvisno od Katarin pisal še druge dokumente. Mednje sodijo pisma vsem članom, ki bi jim lahko rekli ustanovna in v katerih je podajal temeljne prvine Dela in njegove duhovnosti ter povzemal ključne ideje in načela, veljavna za prihodnost onkraj zgodovinskih okoliščin.^[4]

Pri izobraževanju članov Opus Dei je že leta 1931 postavil vodilo, da je pri tej nalogi treba spoštovati edinstvo in različnost: ***Člani bodo tako raznoliki, kot so različni svetniki v nebesih, med katerimi ima vsak svoje osebne in edinstvene poteze; ter tako skladni med seboj, kakor***

so tudi svetniki, ki ne bi bili sveti, če se ne bi vsak izmed njih poistovetil s Kristusom.^[5] Če se je torej pri rednih osebnih pogovorih ukvarjal s tem, kar je bilo pri vsakomer posebnega, pa je v pismih skrbel za enotnost izobraževanja. Prvo izmed teh ustanovnih pisem je datirano s 24. 3. 1930. V tem pismu je predstavil vesplošno poklicanost k svetosti in kako naj bi njegovi sinovi in hčere udejanjali kreposti, ki vodijo do krščanske popolnosti. Kajti ***svetost ni stvar privilegiranih.***^[6]

Čez leto dni je na isti datum dokončal svoje drugo pismo – v Madridu, 24. marca 1931. Skozi kakšnih petdeset strani tečejo duhovni nasveti za varno krmarjenje ***po morju, razburkanem od človeških strasti in zmot.***^[7] Ustanovitelj svojim hčeram in sinovom s skrbnostjo očeta in učitelja pokaže na ovire, na katere lahko naletijo na poti, in kako naj se borijo v času brezvetrja ter v

viharnih trenutkih; pa še o človeških
in nadnaravnih sredstvih za
premagovanje malodušja in šibkosti:
zvestoba poklicu, veselje v boju,
ponižnost, iskrenost, pobožnost,
upanje, počivanje v božjem otroštvu,
zatekanje k Mariji ...

Delo ni prišlo ničesar izumit, še manj
pa je prišlo z namenom, da bi v
Cerkvi karkoli reformiralo, opozarja
v tretjem pismu 9. 1. 1932. Svoje
premišljevanje sklene s spominom
na staro novost: po tolikih stoletjih
hoče Gospod uporabiti nas, da bi vsi
kristjani končno odkrili
posvečevalno in posvečujočo
vrednost običajnega življenja –
poklicnega dela – ter učinkovitost
doktrinalnega apostolata s pomočjo
zgleda, prijateljstva in zaupnosti.

Jezus, naš Gospod, hoče, da danes v
tisoč jezikih – in z darom jezikov, da
bi vsi znali to prenesti v svoje
življenje – po vseh kotičkih sveta

razglasimo to sporočilo, ki je staro kot evangelij in kot evangelij novo.^[8]

In kako ponesti ta ***nauk v vse koticke sveta, da bi se odprle božje poti na zemlji?***^[9] To je tema še enega

izmed njegovih pisem z dne 16. 7.

1933, v katerem poda odgovor na to vprašanje: z opravljanjem apostolata prijateljstva in zaupnosti, z odpuščanjem, razumevanjem, utapljanjem zla v preobilju dobrega, s sveto popustljivostjo do osebe in sveto nepopustljivostjo do zmote, tako da so sejanci miru in veselja, prijatelji svobode, sožitja in dialoga s tistimi, ki z nami ne delijo naših pogledov.

* * *

Pred časom, 30. oktobra 1931, če smo natančni, je Jožefmarija napadel zaskrbljujoč dvom v zvezi s Katarinami, ki jih je z zadovoljstvom zapisoval v zvezek – v četrti zvezek, ki ga je že skoraj popisal. Negotovost,

ki ga je držala v zraku, pa je bila tale:
***Ali ni zapisovanje teh katarin
napuh oziroma vsaj nekaj
nekoristnega?***^[10]_____

(Vprašanje ni bilo neosnovano. Leta 1930 je bil soočen s podobnim dvomom in končalo se je tako, da je prvi zvezek svojih *Zapiskov* zažgal, kar je storil iz pristne ponižnosti, zato da ga ne bi imeli za svetnika.)

Ko je ponehala vsaka sled zapisanega v času ustanovnih dni – 2. oktobra 1928 in 14. februarja 1930 –, je sam sebi odgovoril: ***Vsekakor bodo za B. d. koristne mnoge od teh zabeležk. Poleg tega trdno verjamem, da so božji nagibi. Tudi moji duši bodo koristili.***^[11]_____

Tako je sedaj, leta 1931, njegov odgovor odločitev, da *Zapiske* ohrani; ponižno, zato da se ne bi imel za svetnika in ker je doumel, da pripadajo zapuščini Dela. Toda ali ni

v vsem tem prisotna tudi neznatna senca napuha?

Napuh? Ne. Z duhovnega vidika so očitni samo razlogi za ponižanje, saj je mogoče jasno videti božjo dobroto in moje upiranje milosti; s književnega vidika – to sem že omenil – pa so ti nepovezani zapiski prav tako zame skrajno ponižanje.^[12]___

(Kljub vsemu ga je v tistih dneh obhajala skušnjava – zatrta z njegove strani –, da bi gojil svoj dar pisanja, saj teden pred tem mimogrede pripomni: ***Vsak dan pišem slabše. Dobro, pojdimo dalje, saj tole ni namenjeno za literarni natečaj.***^[13]___)

Zahteve apostolata mu niso dopuščale ukvarjanja s tovrstnimi interesi. Za pisanje mu je zmanjkovalo časa. Včasih mu je primanjkovalo volje, občasno pa celo fizičnih moči.^[14]___

Jasno je, da se je zavedal, kako koristni so bili njegovi *Zapiski*. Tiste

besede, ki jih je beležil na koščke papirja – kjerkoli ga je pač presenetil navdih – in ki jih je nato prečiščene zapisoval na posamezne lističe ter jih naposled prenašal v zvezke, so bile bogata duhovna zakladnica.

Obsegale so sladke izlive ljubezni, ostre asketske misli, praktične pobude, ustanovna razsvetljenja in »ključne ideje«, obložene z rešitvami, ki pa so trenutno bile – kot pravi v neki katarini – ***poganjek, ki bo celotnemu bitju podoben najbrž v enakem smislu, kot je jajce podobno domišljavemu piščancu, ko se ta prekljuva skozi svojo lupino.***^[15]_____

Decembra 1932 je Jožefmarija z namenom, da bi način in teme za meditacijo ponudil svojim hčeram in sinovom ter drugim osebam, ki so prihajale k njegovemu duhovnemu vodstvu, zbral 246 misli, vzetih iz njegovih Katarin, jih prepisal s pisalnim strojem, nato pa razmnožil

na ciklostil v obliki snopičev. To je bila prva zbirka »Duhovnih premišljevanj«, znana tudi pod naslovom »Nasveti«. ^[16]

Pozneje, leta 1934, se je odločil natisniti ta »Premišljevanja« tako, da je k obstoječim dodal še več točk iz svojih Katarin, do končne številke 438. ^[17] Iz pisma gospoda Sebastiána Ciraca, kanonika v Cuenci, izvemo, da je v mesecu aprilu že tekel postopek za izdajo v tiskani obliki. Gospod Sebastián je v Madridu nekajkrat prišel na ponedeljkovo srečanje z drugimi duhovniki in se je z veseljem ponudil, da poizve, koliko bi znašal strošek v »Moderni tiskarni«. (Hoteli so tristo deset pezet za petsto izvodov.) Da bi stvar lažje potekala, je bil gospod Sebastián poleg tega imenovan za cenzorja knjige. ^[18] Vse je šlo kot po maslu.

Potem pa je veter zapihal v nasprotno smer, sodeč po tem, kar Jožefmarija zapiše 18. maja:

V Cuenco sem poslal »Premišljevanja« in izkazalo se je, da se pohujšujejo – narobe sem rekel –, zdi se, da so se ustrašili nekaterih besed, ki seveda ne vsebujejo ničesar zmotnega ali nespoštljivega; na primer izraz »sveta brezobzirnost«. Včeraj sem se v pismu pritožil Ciracu in upam, da bo, če popustim v vsem drugem, izšla knjižica z »brezobzirnostjo«. Cilj je, da izide, četudi s takšnim sodelovanjem (!). Bo že prišel čas za izdajo brez popravkov.^[19]_____

Po pošti mu je kanonik odgovoril: »Prejel sem tvoje pismo, ga prebral, nato pa sem ga prebral še gospodu škofu, kateremu ni bilo všeč tvoje ravnanje v zvezi z besedo *brezobzirnost*. Pravi, da on ne more odobriti knjige, v kateri je

priporočena beseda, ki zveni slabo in ki nosi slab pomen v običajnem jeziku; predlaga ti, da jo nadomestiš z drugo – trdnost, odločnost, pogum ... [...]. Prosim te, da razmisliš o nasvetu gospoda škofa, ki tukaj in v svoji Cerkvi predstavlja božji glas.«^[20]_____

Dobrodušni gospod Cruz Laplana je to besedo štel za preveč robato za duhovniško pero, pa naj jo je Jožefmarija še tako posvečeval s tem, da jo je polagal v služenje življenju duhovnega otroštva. Ker je stvar bila na poti, da se sprevrže v bizantinsko razpravljanje, in ker po drugi strani ni kazalo nasprotovati prelatu, ki je bil razen tega še sorodnik in dober prijatelj Escrivájevih, ki je navsezadnje moral potrditi cenzorjevo mnenje ter je imel vpliv v »Moderni tiskarni« (nekdanji »Semeniški tiskarni«), je Jožefmarija popustil. Popustil, vendar je izrazil tudi svoje nestrinjanje, tako da je kar

na tisto pismo, ki ga je prejel od g. Ciraca, dopisal:

Za božjo voljo, moja brezobzirnost!
Rekli bomo drznost (za zdaj).^[21]

Življenjepisec bi šel najraje mimo tega nenavadnega pripetljaja, vendar si ne more kaj, da ne bi podal svojega mnenja. Po njegovem ni šlo zgolj za jezikoslovno vprašanje. Predpostaviti velja, da je problem, bolj kot v izrazoslovju, tičal v cerkveni olikanosti in družbenem konvencionalizmu. Takšen je bil slog pazljivih pridigarjev, ki so se na prižnici izogibali izgovarjanju nedostojne besede »svinja« in raje uporabljali spretne opisne oblike, na primer: »živali pritlehnega pogleda« ali »nečiste živali«, če pa so jo že izrekli, so se za to brž opravičili poslušalstvu. Jožefmarija se ni ustavljal ob tovrstnih otročarijah; in to govori njemu v prid, kar zadeva smelost njegovega književnega sloga.

(K sreči je bilo nekaterim bralcem brez dostopa do *Zasebnih zapiskov* prihranjenih nekaj presenečenj na račun literarnega sloga, saj je tam, v neki katarini iz avgusta 1931 mogoče prebrati: **Margaritas ad porcos! Najodličnejša in najbolj izbrana jed, če jo poje svinja (tako se namreč imenujejo, brez oproščanja), bodisi pride iz nečiste živali spremenjena v odvraten iztrebek bodisi se v najboljšem primeru spremeni v svinjsko meso! Bodimo angeli, da oplemenitimo ideje, ki jih sprejemamo. Sicer pa bodimo vsaj ljudje, ki živila spreminjajo najmanj v plemenite in lepe mišice ali pa morda v močne možgane ... sposobne doumeti in častiti Boga. Nikakor pa ... ne bodimo živali, kot je toliko drugih!)**^[22]_____

Pri tej zadevi pa je še neka posebna okoliščina, ki jo velja pojasniti. Avtor *Zapiskov* beleži maksíme in misli

tako, kot so mu navdihnjene. Zato so zabeleške o »sveti brezobzirnosti« razsejane po straneh 5. zvezka, ki ustreza prvi polovici leta 1932.^[23] Ko pa je decembra tistega leta Jožefmarija iz *Zapiskov* napravil izbor in uredil posamezne vsebine, tako da je vsako reč postavil na svoje mesto, so vse misli na to temo ostale zbrane in pobratene na isti strani ter z zaporednimi številkami od 90 naprej. Ko je leta 1934 v Cuenco poslal nova »Duhovna premišljevanja«, je Jožefmarija upošteval razporeditev nekaterih prejšnjih strani iz leta 1932. Tako je pod naslovom »Raven tvoje svetosti« prelat lahko prebral:

Raven svetosti, ki jo od nas pričakuje Gospod, je določena s temi tremi točkami: sveta nepopustljivost, sveta prisila in sveta brezobzirnost.

Nekaj je sveta brezobzirnost in nekaj drugega posvetna nesramnost.

Sveta brezobzirnost je ena izmed značilnosti življenja otroštva. [...] Ta brezobzirnost nas na področju nadnaravnega življenja uči ...itd. itd.
[24]

(Tako se je nakopičilo kar šest »svetih brezobzirnosti«. Se lahko še čudimo škofovi vznemirjenosti? Je sedaj bolj razumljiva njegova osuplost?)

Zgodba se torej nadaljuje tako, da se je z Jožefmarijevo odločitvijo odvalil kamen od prelatovega srca, ki je bil povsem zadovoljen, kot pravi gospod Sebastián v pismu 28. maja: »Dragi José M., tvoje zadnje pismo me je silno razveselilo zaradi zaupanja, ki ga polagaš v g. škofa, kateremu je bilo prav tako zelo všeč tvoje ravnanje in upoštevanje njegovega mnenja.«^[25]

Knjižica je bila natisnjena junija.^[26] V njej se je večkrat ponovil izraz »sveta smelost«. Pisec je zvest svojemu navdihu in bedoč nad celovitostjo

besedila potrpežljivo čakal. Pustil je času čas. Ko je ob izidu *Poti* prišel **čas za izdajo brez popravkov**, je »sveto brezobzirnost« postavil nazaj.

^[27] V težkih trenutkih svojega življenja in zgodovine Opus Dei je ustanovitelj sam udejanjal prav to sveto trmoglavost, s katero je nekaj **dopustil brez popuščanja in z namenom, da to nadoknadi.**^[28]

Kot je pisalo v uvodnem pojasnilu h knjigi, so bila ta »Duhovna premišljevanja« odgovor **na potrebe mladih študentov laikov, katerih voditelj je avtor**; in kot ta pojasnjuje, **so to zapiski, ki jih uporabljam kot pomoč pri vodenju in izobraževanju mladih.**^[29]

Obravnavane so bile vsebine, kot na primer praksa premišljevalne molitve; tema, ki je za univerzitetnega študenta bila kakor odkritje novega sveta:

Da ne znaš moliti? Postavi se v božjo navzočnost in, kakor hitro začneš praviti: Gospod, saj mi molitev ne gre! ..., bodi gotov, da si začel moliti.

[30]

Še na tisoč drugih načinov je Jožefmarija študentom poudarjal, da pot apostolata najprej poteka skozi posvečevanje poklicnih obveznosti:

Za modernega apostola je ura študija ura apostolata.^[31]

* * *

Občasno nas je ob nedeljskih popoldnevih, pripoveduje Francisco Botella, »oče zbral v svoji sobi, kjer smo se posedli pred njim okrog njegove delovne mize, in vzel je kakšen odlomek iz »Navodila o nadnaravnem duhu Dela« ali iz »Navodila o delu sv. Rafaela« ter nam govoril o Delu.«^[32]

Ta »navodila« je ustanovitelj napisal v dobro svojih otrok, v njih je določal in razlagal temeljne elemente zgodovine, duha in apostolata Opus Dei.^[33] V »Navodilu o nadnaravnem duhu Božjega dela« jih je na primer spodbujal k premišljevanju o tem, da apostolska zamisel, ki so jo uresničevali, ni bila podvig človeka, **temveč velik nadnaravni podvig**, božanski po svojem izvoru in naravi, kajti: ***Božjega dela si ni zamislil človek, zato da bi našel rešitev za obžalovanja vreden položaj Cerkve v Španiji od leta 1931 dalje.***

[34]

Očetov jasen namen v tem »navodilu« je bil **z ognjem vtisniti** v duše svojih otrok tri ideje:

1) Božje delo prihaja izpolnit božjo Voljo. Zato bodite globoko prepričani, da si nebo prizadeva za njegovo uresničenje.

2) Kadar Bog, naš Gospod, načrtuje kakšno delo v dobro ljudi, najprej pomisli na osebe, ki jih bo uporabil kot orodja ... in jim podeli ustrezne milosti.

3) To nadnaravno prepričanje o božanskosti podviga vam bo naposled dalo tako silno navdušenje in ljubezen do Dela, da se boste čutili presrečne pri požrtvovalnosti za njegovo uresničitev.^[35]___

Prepričljive in naostrene ideje, ki »se človeku zasadijo v um in srce«, pravi Francisco Botella. Tako je branje teh besedil, kot se izraža Ricardo F. Vallespín v imenu vseh, »bilo v ogromno korist našim dušam in je okrepilo naše želje po svetosti ter celo po tem, da bi dali življenje za uresničenje Dela in tako izpolnili božjo voljo«. ^[36]___

Za razširitev Božjega dela na vse konce in kraje, da bi ***za vedno utrjevalo kraljestvo Jezusa***

Kristusa, pa je bilo potrebno z apostolsko vnemo pritegniti še druge tovariše. Na tej misli je osnovana osrednja tema še enega »navodila«, v katerem ustanovitelj govori o prozelitizmu.^[37] V tem »navodilu« predstavi človeška in božja sredstva, ki naj bi se jih posluževali; ovire, na katere lahko naletijo; dobre in slabe človeške lastnosti; ter pove, kdo izpolnjuje pogoje in kdo ne in zatoorej ne sodi v Opus Dei:

Ni prostora za: egoiste, strahopetne, nediskretne, pesimiste, mlačne, nespametne, nestalne, boječe, lahkomiselne. – Je pa prostor za: bolnike, ki so božji ljubljenci, in za vse, ki imajo široko srce, čeprav so bile njihove slabosti velike.^[38]

Tretje izmed »navodil« – »o delu sv. Rafaela« – je datirano z 9. 1. 1935. Spisano verjetno jeseni 1934, po revoluciji v Asturiji, v prazni hiši zaradi pomanjkanja stanovalcev,

sredi kritik in črnogledosti na strani nekaterih sodelavcev ...; navkljub temu pa že od uvodnih vrstic dalje iz dokumenta veje mir in optimizem ter napoved svetle bodočnosti:

Predragi, že dalj časa je občutiti potrebo po Navodilu, ki bi nakazalo splošna pravila, katerih naj se držijo izobraževalci, da bi v Delo vključili duše novih, ki jih pošilja Gospod.

Sam ne zmorem doseči vsega.^[39]___

↗ *Naslednje poglavje*

↗ *Nazaj na kazalo*

^[1] ___ *Zapiski*, št. 304.

^[2] ___ *Prav tam*, št. 901.

^[3] ___ Felisa Alcolea, AGP, RHF, T-05827, str. 5; prim. tudi José Ramón Herrero Fontana, AGP, RHF, T-05834, str. 4.

[4] Prim. *Zapiski*: Uvodno pojasnilo, str. 9 in op. 152.

[5] *Prav tam*, št. 503.

[6] *Pismo 24. 3. 1930*, št. 2. V tem pismu, podobno kot v primeru drugih starejših pisem, je bilo pozneje napravljenih nekaj terminoloških popravkov, vendar brez vpliva na bistvo vsebine. Zato je ustanovitelj ohranil datum prve izdaje.

[7] *Pismo 24. 3. 1931*, št. 1.

[8] *Pismo 9. 1. 1932*, št. 91. Nekatera od teh pisem so precej obsežna. Tole iz leta 1932 je dolgo osemdeset strani.

[9] *Pismo 16. 7. 1933*, št. 1.

[10] *Zapiski*, št. 368.

[11] *Prav tam*.

[12] *Prav tam*.

[13] *Prav tam*, št. 352.

[14] Prim. *prav tam*, št. 695 in 941.

[15] *Prav tam*, št. 14 in 527.

[16] *P 40*, 24. 7. 1933. Kot je navedeno v tem besedilu, so bile tri točke vzete iz *Desetdnevnice k Svetemu Duhu*, ki jo je napisala Francisca Javiera del Valle. Prim. tudi *Zapiski*, št. 688.

[17] Izločil je tri točke, vzete iz *Desetdnevnice*; ohranil pa je dve misli, ki izvorno pripadata njegovemu spovedniku, vendar v rahlo spremenjeni obliki: ***Misel patra Sáncheza, zelo lepa za člane B. d.: Kdor ima možnost zablesteti, pa ne zablesti, mu ne bo odpuščeno*** (*Zapiski*, št. 234); stavek, ki se pojavi v *Duhovnih premišljevanjih*, str. 24, in nato v *Poti*, št. 332, kot: ***Ne odpustimo tistemu, ki bi bil lahko učen, pa ni***. Druga misel v: *Zapiski*, št. 329 in *Pot*, št. 61.

[18] Prim. Pismo Sebastiána Ciraca Jožefmariju z dne 9. 4. 1934, izvirnik v: AGP, RHF, D-15225.

[19] *Zapiski*, št. 1183.

[20] Pismo Sebastiána Ciraca Jožefmariju z dne 18. 5. 1934, izvirnik v: AGP, RHF, D-15225.

[21] *Prav tam*.

[22] *Zapiski*, št. 1233; ta misel je povzeta v *Poti*, št. 367, kjer so izpuščene besede ***pride iz nečiste živali spremenjena v odvraten iztrebek***.

[23] Prim. *Zapiski*, št. 530, 580, 674, 735 itd. 5. zvezek se začne s 3. 12. 1931 in konča z 12. 8. 1932.

[24] *Duhovna premišljevanja*, str. 37. V zvezi s pravilno rabo in pomenom ***svete in apostolske brezobzirnosti*** alisvete ***brezobzirnosti*** prim. *Zapiski*, št. 178, drugi del, in 1126.

^[25] Pismo Sebastiána Ciraca

Jožefmariju z dne 28. 5. 1934,
izvirnik v: AGP, RHF, D-15225.

Medtem ko se je pri škofu vdal glede izločitve **svete brezobzirnosti**, pa je pri g. Sebastiánu izgubil bitko za »deležja«. Po njegovi presoji je izpod njegovega peresa prihajalo preveč deležij. Dve izmed teh se pojavita v »uvodnem pojasnilu« *Duhovnih premišljevanj* kljub navodilu gospoda Sebastiána, naj ju odstrani. Prim. *Zapiski*, št. 1298. (Stavka z omenjenim deležjem sta bila: **odgovarjajoč potrebam mladih laikov; in ne misleč, da bi s tem lahko zapolnil nedvomne vrzeli in opustitve.**)

^[26] *Duhovna premišljevanja*, spisal José María, Cuenca, Moderna tiskarna, 1934.

Ta prva izdaja *Duhovnih premišljevanj* je bila objavljena zgolj z avtorjevim imenom, brez priimkov.

Msgr. del Portillo pravi, da je bil to način, ki ga je narekovala ponižnost, ter dodaja: »A kmalu zatem, leta 1939, je izdal *Pot* s svojim polnim imenom: Tako sem spet prišel nazaj, je pravil oče« (*Zapiski*, št. 190, op. 206).

V pismu z dne 6. 7. 1934 je ustanovitelj sporočil madridskemu generalnemu vikarju: ***Prilagam izvod knjižice, ki so jo izdali v Cuenci. Sveti rožni venec še ni natisnjen; kakor hitro se bo to zgodilo, vam pošljem dva izvoda*** (*P* 55, 6. 7. 1934).

^[27] Prim. *Pot*, št. 387, 388, 389, 390, 391.

^[28] Álvaro del Portillo, *Sum.* 559.
Prim. tudi *Pismo* 29. 12. 1947/14. 2. 1966, št. 84, *Pismo* 14. 9. 1951, št. 28, 65.

^[29] *P* 48, 26. 4. 1934.

^[30] *Duhovna premišljevanja*, str. 14.

^[31] *Duhovna premišljevanja*, str. 34.

V *Zasebnih zapiskih* najdemo naslednje misli:

Ura študija je sedaj – za naše ljudi pa vedno – ura apostolata (*Zapiski*, št. 801); in: ***Vsaka ura študija – za Delo, za Ljubezen – bo pred Bogom ura molitve*** (*prav tam*, št. 1677).

Pot, št. 335, predstavlja še tretjo različico: ***Za modernega apostola je ura študija ura molitve.***

Na prvi strani *Novic* iz septembra 1934, ki so bile družinsko pismo, namenjeno vsem, katerim je nudil duhovno vodstvo, povečini študentom, je bilo zapisano:

– Načrt za naslednje akademsko leto: Vera. – Vztrajnost. – Trdovratnost! – In življenje, skladno z našo vero.

– *Študirati od prvega dne dalje, vedoč, da izpolnjujemo resno obveznost.*

Poleg študija: Naše duhovno izobraževanje, da bi živeli notranje življenje, ki ga mora imeti plemenit katoličan ..., z vsemi posledicami (AGP, RHF, D-03696).

[32] _____ Francisco Botella, AGP, RHF, T-00159/1, str. 5.

[33] _____ »Navodila«, ki jih je ustanovitelj napisal v tistem času, so bila naslednja: *Navodilo o nadnaravnem duhu Božjega dela*, 19. 3. 1934; *Navodilo o načinu opravljanja prozelitizma*, 1. 4. 1934; *Navodilo o delu sv. Rafaela*, 9. 1. 1935.

[34] _____ *Navodilo 19. 3. 1934, št. 1 in 6.*

[35] _____ *Prav tam, št. 47–49.*

[36] Francisco Botella, AGP, RHF, T-00159/1, str. 5; Ricardo Fernández Vallespín, AGP, RHF, T-00162, str. 17.

[37] Prim. *Navodilo 1. 4. 1934*.

[38] *Prav tam*, št. 65.

[39] *Navodilo 9. 1. 1935*, št. 1 in 2.

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/7-
izobrazevalni-spisi/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/7-izobrazevalni-spisi/) (8. Avg. 2025)